

Chương 01

Bỏ Văn Theo Võ Gặp Kỳ Duyên

Dình viện đang tĩnh mịch vì không phải là giờ tập luyện võ hằng ngày. Sau bữa cơm trưa đạm bạc, lão võ sư Xung Thiên Pháo Ngô Năng tản bộ ra sân sau cho tiêu cơm nước trước lúc nghỉ trưa. Khi bước ra qua dãy non bộ bằng đá tảng chồng chất bỗng nghe những tiếng thành thạch rung rinh mặt đất, lão võ sư ghé mắt qua phía tả nhìn thấy một thiếu niên tuổi mười tám đang cố sức luyện Bảo Thạch Công quên cả nắng gay gắt trên đầu. Lão chắc lưỡi:

- Tiểu Lăng nhi, con không nghỉ sao?

Mặt thiếu niên được gọi là Tiểu Lăng nhi ướt đầm mồ hôi, vội ngừng đầu kính cẩn thưa:

- Bạch sư phụ, con đã lớn đâu dám bỏ phí quang âm?

Chàng mới mười bảy, mười tám tuổi mà tự nhận mình đã lớn có lẽ hơi quá lời, nhưng nhìn nét mặt thanh thần của chàng không ai dám nghĩ chàng khoa đại, nhất là đang đứng trước mặt sư phụ của chàng. Lão võ sư Ngô Năng hơi lắc đầu ậm ừ một tiếng vô nghĩa đang định quay vào, bỗng ngang hông cổng sau trang viện có tiếng nói lớn:

- Tiểu tử có học cả đời cái nghề này cũng không khá được đâu, uống sức làm chi cho phí?

Không biết từ bao giờ thân ảnh một lão đạo sĩ áo xanh gầy ốm đã lướt tới. Linh cảm có điều gì bất thường, Ngô Năng thi lễ:

- Dám hỏi các hạ đường đột đến có điều chi chỉ giáo?

Đạo nhân gầy ốm ấy hừ một tiếng ngạo mạn:

- Chỉ giáo thì không dám, nhưng thấy tiểu tử này uống quang âm tháng ngày vào cái công phu tiểu xảo này ta lấy làm tiếc nên có lời cảnh tỉnh vậy thôi.

Xung Thiên Pháo Ngô Năng gần như bị chửi xéo, vì Bảo Thạch Công là công phu đã làm lão nổi tiếng giang hồ, tự nhiên lại bị gọi là "tiểu xảo" một cách vô cớ, lão gầm lên:

- Nếu các hạ không nói rõ ý định đừng trách lão phu thất lễ.

Lão đạo nhân gầy ốm quả là tay ngang ngược hơn người, hấn cười mũi:

- Ối! Các hạ hãy nói lại ta nghe, cái gì là thất lễ? Loại trâu dê mà có lễ đâu để thất? Hôm nay như quả không cho ta thấy rõ chân tướng bản lãnh, ta đây chẳng có ý định gì cũng xin thử chơi.

Ngô Năng nộ hỏa đã bốc, nhất là trước mặt đồ đệ Tiểu Lăng nhi, lão chỉ vào mặt đối phương:

- Đồ trâu ngốc! Người nói lời do ai dạy thế? Hôm nay nếu không nói rõ cho, Xung Thiên Pháo Ngô Năng ta không lấy hết hàm răng người không thể được.

Thiếu niên tuần tú nọ thấy chuyện đôi co lạ kỳ, vội bỏ tảng đá chàng đang dùng luyện công xuống, mở to hai con mắt đen trắng rất phân minh ra nhìn rồi chuyển thân đến gần quan sát. Gương mặt thanh tú của chàng hơi hiện lên vẻ bất bình như lấy làm lạ, sao lại có người đến quấy nhiễu lúc chàng đang luyện công? Nhưng lão đạo nhân kia bình thản như chẳng thèm để ý gì đến chàng, hần hơi liếc nhìn Ngô Năng, diện sắc trầm xuống, giọng nói khinh miệt:

- Cái gì là nói rõ với không nói rõ? Lão ngươi như con trâu già, đứa bé ba tuổi cũng có thể xỏ mũi dẫn đi, huống gì là ta đây?

Vừa nói hần vừa vượt thân lên bức tường thấp, thân ảnh lác lác vài cái đã đến gần Ngô Năng, lại thốt lời mắng:

- Đồ ngốc! Thử xem cái gì là Xung Thiên Pháo, hôm nay có đánh nổi lão nhân gia ta không?

Xưa nay Xung Thiên Pháo Ngô Năng rất ít muốn gây sự với ai, chỉ lo yên thân kiếm ăn chẳng làm mất lòng nam phụ lão ấu, nhưng tình thế bây giờ đã ép lão tới chỗ không thể không nổi giận, nhưng lão vẫn cẩn trọng suy tính thẫm:

"Rằng vào bản lãnh của ta, xưa nay ai có nghe tiếng mà không xa chạy?"

Lão đứng yên tại chỗ bất động chứng minh mình không hề có ý định xuất thủ.

Nhưng lão đạo nhân nọ như cố ý kiếm cớ gây sự, mặt hần lộ vẻ khinh thường khiến lão bất giác nổi lửa giận. Lão tức thì gầm lên:

- Đồ trâu chết, vào nhà khinh người, đại gia sẽ dạy cho ngươi một bài học.

Lập tức tay áo lão phấp phới, hai mắt mở lớn, cước bộ đạp tới trung cung, tả thủ lướt ngoặt qua, hữu quyền lập tức xuất chiêu Hắc Hổ Thâu Tâm đâm tới. Chiêu này của lão trong giang hồ kể về lực cũng có chút tên tuổi, không ngờ đạo nhân gây yếu nọ vẫn không hề động dung, phong cách nhàn nhã nhìn thiếu niên đang đứng bàng quan gần đó mỉm cười nói:

- Tiểu tử kia, ngươi hãy nhìn ta sử dụng loại võ thuật "xảo" cho phải, xem nhé?

Lập tức thân hình hắn theo hướng tả hoành qua, trọng tâm quyền của Ngô Năng nghiêng đà, cước bộ không vững, quyền đâm vào khoảng không, chưa kịp biến chiêu người nọ đã thuận tay đập ngược lại một quyền. Thân hình cao lớn của Ngô Năng lập tức không tự chủ được nữa, bay thẳng ra xa hơn mười trượng đưa bốn vó lên trời. Đạo nhân già ha hả cười lớn:

- Võ thuật không linh xảo làm sao buộc con trâu nước ấy ngã ngựa thế được? Thật không nghe lời lão gia ta ắt ăn đòn trước mắt liền! Ngu thật! Ngốc thật!

Kết quả ấy thật ra ngoài sức tưởng tượng của thiếu niên. Xem thần sắc chàng hình như lòng tin đối với sư phụ đã có dao động. Bất quá Xung Thiên Pháo Ngô Năng là người xương cốt thân thể to lớn, ngã một cái tuy không hề tổn thương gì nhưng cũng vội cấp tốc xuất thế Đảo Phản Dương Liễu phiên thân đứng lên. Hai mắt lão như phát ra lửa giận rống lên một tiếng:

- Đạo sĩ cầu tặc! Hãy tiếp đại gia vài chiêu đây!

Đồng thời tay tả chấn động, hai thiết đảm trong tay vung ra, một trên một dưới lấp lánh biến thành hai vòng khí lạnh đập tới chớp nhoáng tấn công hai yếu huyệt đạo nhân vừa chuẩn xác vừa hung mãnh thập phần lợi hại, có lẽ là chiêu sát thủ tối hậu của lão.

Nào ngờ đạo nhân vẫn như không cần để ý, mắt nhìn thiết đảm rít gió đập tới, chỉ hơi xoay thân một cái nhẹ tay áo rộng bung ra nhẹ nhàng chẳng khác nào ngư ông tung lưới ập trúng vòng thiết đảm. Hắn chẳng thèm chú ý vào trận đấu, liếc mắt nhìn thiếu niên tên Tiểu Lăng nhi, quỉ quyết nói:

- Lão nhân gia ta dùng xảo chiêu Bố Đại Tróc Ngốc Lao xem có được không?

Đương nhiên, hai tay của đạo nhân khinh linh nhẹ nhàng dị thường không chỉ là "xảo" (khéo léo) mà còn mười phần thần diệu. Thiếu niên đã lộ vẻ khâm phục tim đập thình thịch, chàng để ý đến nét mặt ngượng ngùng của Ngô Năng nên không tiện buột miệng khen đạo nhân hỏi ý kiến chàng phải chăng là có ý gì? Chàng lo lắng không biết trả lời sao cho tiện.

Đột nhiên ngoài tường lại có tiếng quát ngân lên như chuông reo:

- Khéo thì khéo đấy nhưng xem ra chưa phải là chân công phu. Có thể khéo quá thành vụng đấy! Không bỏ khiến thiên hạ cười cho!

Tiếng gió khê động, trong sân đột nhiên xuất hiện thêm một lão nhân áo vàng mập tròn râu tóc bạc phơ. Nghe khẩu khí dường như lão nhân không phục đạo nhân.

Lúc ấy Ngô Năng lửa giận đã bốc lên tới cực điểm nhưng trong bụng tự biết hôm nay đã gặp hai cao thủ, nếu tiếp tục gây sự động thủ thì càng mang thêm nhục nên cứ im lặng chờ đợi diễn biến.

Nào ngờ lão nhân áo vàng rất là cổ quái, lão chẳng cần để ý tới ai đi thẳng tới mấy tảng đá chỗ thiếu niên vừa luyện công lúc này, một chân lão giơ lên vừa đá vừa ngoặt tới, tảng đá nặng có tới hơn trăm cân bị đá văng lên cao hơn ba trượng.

Lão nhân liên tiếp xuất vừa thủ vừa cước như người chơi cầu, không cho tảng đá rơi xuống đất. Thầy trò Ngô Năng mặt cứ ngẩn ra không biết nói gì. Một lúc sau lão quái nhân áo vàng mặt không hề đỏ, hơi thở vẫn bình thường đá một cước cho tảng đá bắn ra hơn mười trượng rồi chuyển thân quay về thiếu niên, cười đắc ý.

- Tiểu tử, ngươi thấy bản lãnh của lão phu so với xảo chiêu kia thì sao?

Thật là chuyện dị kỳ, họ mỗi người biểu lộ bản lãnh đều cho thiếu niên Tiểu Lăng nhi thưởng ngoạn. Vừa lúc đó, mặt trời ngả về hướng tây, gió mát hiu hiu, đạo nhân đứng yên lặng đã lâu liền hướng về lão nhân áo vàng, quát lớn:

- Vạn lão nhi! Chúng ta đã mỗi năm gặp nhau một lần mà chưa phân được thấp cao. Canh hai đêm nay xin hẹn lên Đồ Sơn cho thấy bản lãnh thực. Bây giờ phí lời có ích gì?

Chỉ thấy quái nhân áo vàng tiếp lời cười ha hả:

- Cũng được! Lão nhân ta muốn gặp con trâu ngươi trước xem một năm nay có tiến bộ chút nào không?

Liền đó lão nghiêng thân quay lại thiếu niên vẫn đứng gần đó, gật gật đầu nói tiếp:

- Tiểu tử! Nếu có hứng khởi chớ ngại, đêm nay cứ lên núi xem náo nhiệt chơi!

Đồng thời lão đạo nhân gầy ốm cũng quay về phía thiếu niên nhìn một cái, rồi cả hai lão quái một đông một tây vọt thân đi. Bấy giờ Xung Thiên Pháo Ngô Năng rất khó chịu, mắt nhìn người bỏ đi không biết sao hơn, nhất thời vừa ngượng vừa hận quay đầu nhìn thiếu niên một cái đi luôn thẳng vào trong trang viện.

Thời gian gần đây lão họ Ngô đến đây dạy võ nghệ cho thiếu niên, giữa ban ngày bị hai lão quái vật một đạo một tục làm cho bề mặt với đồ đệ không còn mặt mũi gì nữa không đáng giận sao được?

Nhưng thiếu niên lại khác hẳn, chàng chẳng có gì hậm hực cả, chẳng những thế còn mừng thầm. Việc kỳ ngộ hôm nay mới tỉnh ngộ ra xưa nay chàng bị Xung Thiên

Pháo Ngô Năng dùng lời ngon ngọt lừa bịp, chàng đang thâm tính đêm nay tìm cách làm sao sẽ đến chỗ hẹn cầu xin hai vị cao nhân thu mình làm đồ đệ.

Nguyên thiếu niên này họ Yến tự là Lăng Vân quê ở huyện Hoài Viễn tỉnh An Huy vốn là dòng dõi thư hương, đèn sách đã trải qua mười năm học hỏi chữ nghĩa thánh hiền, gian khổ rất nhiều. Chỉ vì cha mẹ đều chết, bơ vơ một thân, thêm lều chõng mấy lần đi thi đều rớt, có một thân từ thời để chỏm, năm trước mới bị cường đạo cướp mất, do đó chàng lập chí bỏ học văn sang học võ, hy vọng tương lai hành hiệp giang hồ có thể trực tiếp trừ bất bình cho nhân gian lưu lại chút chính khí của trời đất.

Nhưng văn và võ khác đường nhau, không tìm được cao nhân thụ giáo, vả chăng chàng còn trẻ tuổi đời, thế đạo nhân tình chẳng có chút kinh nghiệm nào. Nhân đó lão Xung Thiên Pháo Ngô Năng chỉ là một lão làm nghề mài võ kiếm ăn, ngày nọ tình cờ gặp chàng bèn ba hoa về bản lãnh xin đến tận nhà chàng dạy võ, chỉ cho chàng khổ luyện Bảo Thạch Công mà lão gọi là tuyệt nghệ.

Cho đến hôm nay mới được song quái lão nhân làm cho tỉnh ngộ, chàng mới nhận ra đạo võ thuật mênh mông, quyết chẳng giống như lời Xung Thiên Pháo Ngô Năng ba hoa chút nào, nếu không học cho cùng lý cứ nhắm mắt tập làm sao đạt được vô địch trên đời?

Tâm ý chàng đã quyết liền điềm nhiên như vô sự, đình chỉ việc luyện công quay vào trang đợi đến đêm không báo cho Ngô Năng, một mình chàng lẳng lặng lên Đồ Sơn. Nhắc đến ngọn núi này tuy không có to lớn gì nhưng trong lịch sử lại rất có tiếng. Thời cổ xưa vua Vũ đã hội họp chư hầu ở phía tây nhìn xuống sông Hoài, bên kia bờ sông là ngọn Kinh Sơn, cảnh sắc thanh u giữa bình nguyên sông Hoàng và sông Hoài thập phần hiếm có và cũng rất gần với huyện thành Hoài Viễn chỉ cách nơi tổ cư của nhà họ Yến có năm dặm.

Nhân đó chỉ trong chốc lát chàng đã lên tới đỉnh núi, ngồi tĩnh tọa trên một tảng đá chờ đợi. Bấy giờ trăng sáng sao thưa gió mát hiu hiu, thêm tiếng lá từng xao động hòa cùng tiếng suối chảy hợp thành một bức tranh tuyệt đẹp. Đương nhiên người thư sinh đọc sách nào đại đa số đều thích ngâm phong vịnh nguyệt và rất nhiều cảm khái, vị tiểu thư sinh Yến Lăng Vân này cũng thế, trong lòng cảm xúc, chàng nhìn xuống dòng nước sông Hoài chảy xa xa, ngâm vang bốn câu tuyệt cú đời Đường:

Độc tọa giang lâu tư tiểu nhiu,

Nguyệt quang như thủy, thủy như thiên.

Đồng lai ngoạn nguyệt nhân hà tại?

Phong cảnh y hy tự khứ niên?

(Một mình buồn bã trên cao,

Sáng trắng như nước, nước ào tới mây.

Bạn thân ngắm nguyệt đầu này?

Cảnh y như cũ người rày thấy đâu?)

Ngờ đâu tiếng ngâm của chàng chưa dứt ngẫu nhiên chàng chuyển thân, đột nhiên chàng nhận ra bên cạnh đã có thêm một người, nhìn kỹ mới nhận ra chính là lão nhân áo vàng không biết đã đến từ lúc nào? Yển Lăng Vân kinh ngạc định đứng dậy làm lễ bái kiến. Nào ngờ thân hình chưa kịp động, lại đột nhiên cảm giác hai bên cổ tay tả hữu nhất tề đều bị người bấu vào, bên tai có tiếng cười âm trầm, lão đạo sĩ gầy ốm không biết từ lúc nào cũng hiện ra trước mắt. Hai tay chàng chính bị hai lão ấy nắm mỗi người một tay, giống như hai gọng kìm siết chặt muốn động dậy một tí cũng không được.

Đồng thời, trước mặt chàng, một đạo nhân một tục nhân diện sắc đều không lương thiện, nhất là dưới ánh trăng càng đáng sợ đặc biệt. Thế rồi Yển Lăng Vân trong nhất thời bình dị không biết nên làm gì cho phải, đến đưa mắt nhìn kỹ chàng cũng không dám.

Một lúc, bỗng thấy lão đạo nhân gầy ốm đảo mắt bắn ra hai đạo sáng hướng về quái nhân áo vàng, quát to:

- Tiên Luân, ta xưa nay chỉ biết có mình chứ không cần biết người, hôm nay ta nhất định thu nạp tiểu tử này, nếu lão ngươi xen vào thì chó hòng!

Lão nhân áo vàng bật ra tiếng cười lạnh lẽo:

- Không dám, không dám! Người muốn ngọc đá đều tan ư? Nếu như tương nhượng, trận đấu năm nay không cần phải giao thủ, ta cho người thắng đó, được không?

Theo như lời hai lão mà đoán hình như cả hai cùng một lúc nhận ra tiểu tử này là người có căn cơ cực tốt nên muốn tranh đoạt làm truyền môn nhân, chẳng ai chịu nhường cho ai. Tiểu thư sinh Yển Lăng Vân đang ngồi bị khống chế trên tảng đá liên tỉnh ngộ ra mình chính là mục tiêu cho người ta tranh đoạt, bất giác cảm thấy trừ trừ nghĩ bụng:

"Trước mắt mình là hai lão quái nhân đều cứng cỏi quyết tâm, chẳng có chút gì thông hiểu đạo lý. Hà huống bọn tập võ này xem ra gian ác quá, dù có võ công cao cường đến mấy cũng không thể làm bạn với ta đã là người đọc sách thánh hiền."

Vì đó trong lúc hai lão tranh giành, chàng vẫn ngồi im bất động chẳng buồn lên tiếng. Chàng đã có chủ ý thoát thân, nhưng thân đã lọt vào tay người, nào phải dễ thoát thân? Đừng nói chàng chỉ là một tiểu thư sinh mới học qua chút ít võ học, ở trong hoàn cảnh này dù là hảo hán đệ nhất võ lâm bây giờ cũng đành thuận theo mạng trời mà thôi.

Trên giang hồ có câu truyền ngôn "Bắc Âm Nam Dương thần quỷ khó lường", lão đạo nhân gây ốms chính là người được gọi là Bắc Âm Tam Âm Vũ Sĩ Tiền Luân, còn lão nhân áo vàng có hiệu xưng Lục Dương, hai lão này hợp lại xưng là Âm Dương Nhị Lão, hoặc giả có người gọi là Nam Bắc Nhị Quái. Hai người này, mỗi người đều có độc môn võ công hơn người nhưng tính tình lại khác biệt nhau. Nam Dương chủ về cương sở trường pháp môn Lục Dương Ly Hỏa huyền công tính nóng như lửa, uy lực cực lớn. Còn Bắc Âm lại chuyên về nhu, luyện Tam Âm Quý Thủy chân khí, khí lạnh thấu xương, tâm động liền phát, đả thương người một cách vô hình. Khắp trong thiên hạ chỉ có hai người họ là có khả năng tương sinh tương khắc xứng là địch thủ của nhau.

Nhưng Nhị Quái ấy, trời sinh ra tính tình như một, tỳ khí giống nhau cứ làm theo ý thích của riêng mình, thuận mình là sống, nghịch với họ ắt chết. Vô luận hắc đạo hay bạch đạo trên giang hồ, ai cũng kính cẩn họ và tránh xa chưa hề có ai dám gây hiềm khích với họ. Cũng vì tập tính họ quen như thế nên không ai chịu thua ai, năm nào cũng phải quyết đấu với nhau một lần ở núi Đồ Sơn này để quyết phân hơn thua.

Sở học của hai người bất đồng, công phu ắt có sở đoản, sở trường lẽ ra phải phân được cao thấp. Ngờ đâu việc đời việc đời vừa bất công vừa khéo léo, hai người tương tranh với nhau đã qua ba, bốn chục năm, hai người đều đã tới tuổi cổ lai hy (bảy mươi tuổi) mà vẫn chưa phân ai cao ai thấp.

Đồng thời cũng vì năm nào cũng phải chuẩn bị cho trận quyết đấu nên họ rất ít đi lại giang hồ, ít giao thiệp với ai nên chẳng ai tìm được người truyền môn nhân. Vì đó trưa hôm nay cả hai phát hiện ra Yến Lăng Vân có cốt cách thanh kỳ xưa nay hiếm có, họ đều có ý quyết tâm thu phục chàng làm đồ đệ.

Đang lúc Lục Dương Lão Nhân Vạn Phương mở lời xin chịu thế thua để trao đổi điều kiện, bỗng nghe Tam Âm Vũ Sĩ Tiền Luân cười nhạt một tiếng:

- Thế thì còn gì là công bình? Cứ như lời người, lão đạo ta lấy gì làm sướng?

Hai người cùng quyết đạt được mục đích, không ai nhường ai, nhất là lão đạo nhân gây ốms Tiền Luân không chịu thương lượng chút nào. Lục Dương Lão Nhân Vạn Phương không đủ mồm miệng để đốp chát, thẹn quá hóa giận gầm rú lên:

- Đã đến như thế, chúng ta không ngại mượn thân tiểu tử này thi thố chân lực cách thể xem ai hơn thua, nếu chưa phân cao thấp quyết chưa ngưng nghỉ được không?

Không đợi câu trả lời, lão ngồi liền xuống. Tam Âm Vũ Sĩ Tiền Luân buột miệng "được" tức thì ngồi theo xuống luôn bắt đầu vận hành công lực.

Bấy giờ tiểu thư sinh YẾN LĂNG VÂN hai tay đã bị giữ chặt không hiểu họ có ý định làm gì, đột nhiên có cảm giác hai luồng khí một lạnh một nóng đã theo cánh tay chàng tràn vào nội tạng. Lập tức toàn thân bị hai khí nóng lạnh tương giao gân cốt run bắn lên, tâm thần chấn động. Hai khí ấy một lạnh như băng, một nóng như lửa giống như xông thẳng vào nội tạng chàng khiến trăm đốt xương như muốn tan ra, tức thì chàng không hiểu gì hôn mê bất tỉnh liền.

Không biết qua đã bao lâu chàng mới từ từ tỉnh dậy. Tuy hai khí nóng lạnh không còn mãnh liệt như lúc đầu nhưng kinh mạch huyết đạo toàn thân chàng lúc lạnh lúc nóng như bị hàng vạn con kiến bò cắn bên trong từ trong huyết Dũng Tuyền dưới chân lên đến huyết Bách Hội trên đầu, không có chỗ nào chịu đựng nổi, thêm khí nặng bốn phương tám hướng như đều ép lên người chàng, tự nhiên chàng không thể động dậy được chút nào.

Tiểu thư sinh YẾN LĂNG VÂN nghĩ rằng mình ắt chết không biết làm sao, chỉ nghiến hai hàm răng thành ý chính tâm thực hành Định Tĩnh công phu tâm pháp của Nho gia để may ra giảm thiểu được đau đớn trong người. Nào ngờ thật là kỳ quái, chàng vừa chính định tinh thần tức thì hai luồng khí nóng lạnh lập tức hỗn hợp lại thành một luồng khí ấm tùy theo hô hấp của chàng mà thăng giáng lưu chuyển khắp tứ chi, bách cốt dịu dàng như được vuốt ve, chẳng những bao nhiêu đau đớn đều tan biến mà lòng chàng còn thấy rộng không cực là thư sướng.

Chàng thử mở mắt nhìn hai lão quái vật bên cạnh: một người toàn thân tím bầm nóng rực, một người từ đỉnh đầu bốc lên một luồng hắc khí, hai cánh tay chàng như hai con rồng hút nước, hút cuộn cuộn hai luồng khí một tím một đen ấy. Chàng chỉ là một thư sinh văn nhược mười tám mười chín tuổi có bao giờ thấy chuyện kỳ quái như thế, liền đó toàn thân lại thấy hai luồng khí nóng lạnh tương tranh.

Kinh hoảng, chàng vội nhắm mắt lại, thu nhiếp tâm thần định tĩnh theo công phu Nho gia giống như một lão tăng ngồi thiền định. Cứ như thế qua không biết bao lâu bỗng thấy máu huyết trong người bỗng bột tinh lực sung mãn khác thường, thân thể nhẹ nhàng, tay chân cũng tự do cử động.

Chàng lại mở mắt, trời cũng vừa rạng sáng, nhìn lại một đạo nhân một tục nhân không hiểu tại sao đều nằm co dưới đất không nghe tiếng hơi thở nào. Đương nhiên đó

là cơ hội tốt cho chàng thoát thân. Lập tức chàng không cần suy nghĩ, lặng lẽ đứng dậy chỉ sợ làm động tới Nhị Quái nên nhẹ nhàng bước đi xa hơn mười trượng mới dám cất bước chạy cuồng.

Không dè chàng mới dùng sức, lập tức chính chàng cũng kinh hoảng ngăn người. Vì trước đây một bước chân của chàng dài lắm cũng chỉ được ba thước nhưng bây giờ cước bộ vừa nhấc lên chẳng khác gì chim bay vọt lên không xa đến bảy tám trượng. Đó thực là một điều không thể tưởng tượng được khiến chàng ngỡ mình đang nằm mộng. Nhất thời chàng kinh ngạc đến mất trừng miệng há đến quên cả đường hạ sơn.

Kỳ thực, điều ấy chẳng có gì lạ, chỉ vì chàng chưa hiểu gì về đạo võ học, được phúc mà không tự biết, chàng chính là đã gặp kỳ ngộ mà xưa nay chưa hề ai gặp. Nguyên vì hai công lực của Bắc Âm Nam Dương vốn là tương khắc tương thành, hôm nay tuôn hết chân khí quyết đấu, lấy thân thể chàng làm vật ngăn cách, may thay thân thể chàng thủy hỏa chưa đủ, long hổ điều hợp chẳng những giải khai toàn bộ kỳ kinh bát mạch trong người chàng, khiến một văn nhân yếu đuối chỉ trong một đêm đã đạt tới cảnh giới mà người học võ luyện một trăm năm chưa được. Nhân vì chàng có phúc phận gặp kỳ duyên, thêm vào đó thích hợp với tâm pháp Định Tĩnh công phu của Nho gia cho nên bao nhiêu huyền công khổ luyện sáu chục năm của Nhị Quái biến thành khí trung hòa hút vào thể nội chàng, vô hình chàng coi như đã được thay da đổi thịt, tổng hợp được sở trường của hai lão Bắc Âm Nam Dương sản sinh ra một kỳ tích diệu cực trong trời đất và cũng có thể nói đó là quả báo của hai lão quái nhân cả đời chỉ đem võ công ra thi hành những điều quái ác bạo nghiệt.

Không lâu, thần trí Yến Lăng Vân dần dần tỉnh táo, chàng thử đi thử lại thân pháp nhẹ tựa chim én của chàng. Rõ ràng không phải là giả, cũng chẳng phải là mộng, chàng vui như cuồng tự nghĩ:

"Việc này tuyệt không phải là không có nguyên nhân, phải chăng hai lão quái nhân ám trợ mình? Nếu thế, hai người cũng chỉ là loại người mặt ác tâm thiện, kỳ nhân du hý phong trần! Ta không nên thất lễ với họ!"

Tâm ý chàng liền chuyển tức thì quay về chốn cũ. Đâu ngờ khi đã đến gần thấy hai vị lão nhân vẫn nằm co chẳng có gì khác trước, hoàn toàn bất động. Chàng cẩn thận kiểm tra mới phát giác họ đều đã tắt thở tựa hồ chết đã lâu. Chàng kinh hoảng không sao tả xiết, lông tóc dựng ngược đưa mắt nhìn quanh vì sợ lại có cao nhân ẩn thân đâu đây đã giết chết họ.

Rất lâu, chỉ thấy núi non tịch mịch, ánh nắng rọi xa xa, trừ mấy thân cổ tùng không còn gì khác, tất nhiên không kể hai xác chết của nhị lão vẫn nằm yên dưới đất hoàn toàn không một vết thương, chẳng hiểu nguyên nhân vì đâu lại chết?

Nhất là chàng gặp sự cố này là lần đầu không biết nên làm sao cho phải, nhân đó chỉ còn cách gấp rút trở về trang viện hỏi ý kiến Ngô Năng. Có ngờ đâu chỉ cách đó có mấy canh trường trong nhà lại cũng xảy ra một chuyện phi thường. Cứ theo lời vợ chồng lão bộc Yến Trang kể lại, lúc giữa canh ba, võ sư Xung Thiên Pháo Ngô Năng đột nhiên cất tiếng rên rồi ối ra máu đen chết tức thì.

Đó là việc khó tưởng tượng nổi khiến Yến Lăng Vân càng thêm hoang mang mơ hồ kinh dị khôn xiết như rơi vào giữa đám mây mù. Ba người cùng chết trong một đêm và cùng là kẻ tha hương đất khách, thêm Đồ Sơn chẳng có gia cư nào trú ngụ rất bất lợi cho nhà họ Yến, do đó chàng cho lão bộc Yến Trang chủ trì lo việc chôn cất mai táng.

Tục ngữ có câu "không trải việc đời không dễ trưởng thành", Yến Lăng Vân nhờ phúc căn thâm hậu là người đọc sách thánh hiền, trong một đêm tai nghe mắt thấy như được bao lời dạy dỗ. Tức thì tỉnh ngộ ra đạo võ học cũng như văn chương "ngọc bất trác bất thành khí" (ngọc mà không mài dũa không thể thành khí cụ) nếu không được minh sư chỉ giáo huấn đào là không thể thành tựu.

Nhưng minh sư ở nơi nào? Chàng nghe bậc chân nhân thường không để lộ chân tướng, làm sao mà tìm biết? Huống gì trước đây vì Ngô Năng kém tài khiến chàng khổ luyện như người mù, uống phí không ít tháng ngày thật là cái gương nên tránh. Chàng cứ khổ não một thời gian dài không làm sao tìm được câu trả lời.

Cho đến một hôm hốt nhiên nhớ lại lời Xung Thiên Pháo Ngô Năng đã từng nói qua, người trong võ lâm thường hay mặc áo bào vàng làm dấu hiệu. Chuyện ra đi tìm thầy kết bạn, sao chàng không thử một phen? Huống hồ người xưa có nói "đọc hàng vạn quyển sách không bằng đi một dặm đường", nên du sơn du thủy cho rộng mở kiến văn cho bổ kiếp nhân sinh.

Tâm ý đã quyết, hôm sau chàng liền giao vườn ruộng nhà cửa cho lão bộc chăm sóc đem theo vài lạng bạc, bái lạy mộ phần cha mẹ, thân mặc hoàng bào nghĩ bụng:

"Ta phải tìm cho ra các bậc hào kiệt ẩn cư", rồi đó đơn thương độc mã đi lên hướng bắc.

Lúc ấy đang vào cuối mùa hạ, nắng vẫn như đổ lửa nên chỉ người nào có việc cần lắm mới lặn lội trên đường, hầu hết đều ở trong nhà tránh nắng. Chàng đi rồi lại đi, đã lâu ngày mới đến địa vực tỉnh Từ Châu.

Chàng đã lấy làm thất vọng vì mỗi lần hỏi thăm người trên đường về tung tích các anh hùng hào kiệt, bất kể nam phụ lão ấu đều ngẩn mặt ra cười chẳng ai biết gì. Chàng đâu biết rằng bản thân chàng chỉ là một đại hài tử thêm áo trong là áo nho sinh, chỉ khoác hoàng bào bên ngoài chả ra sao cả. Vả lại các người chàng hỏi thăm đều là bọn thương nhân an phận thủ thường, đâu ai muốn mua phiến chuốc lụy vào người?

Ngày nọ chàng từ Từ Châu tiến vào Lỗ Cảnh liền gặp một chuyện. Nguyên vì chàng được cùng đường với một bọn bảo tiêu khuân vác hàng hóa rất nhiều. Đường nhiên đoàn người ấy đều là các võ sư thành danh lấy đao kiếm độ nhật, quen thuộc giang hồ đối với các anh hùng hào sĩ trong thiên hạ rất quen thuộc.

Nhân đó Yến Lăng Vân vừa thấy liền giục ngựa đuổi theo đoàn bảo tiêu, sau đó mới buông cương từ từ đi theo chuẩn bị mượn cơ để kết bạn cùng đường. Nhưng có đâu ngờ hành động của chàng lại quá giống bọn lục lâm thảo khấu hay chặn cướp các đoàn bảo tiêu, chàng liền bị các tiêu khách đi trước sinh lòng nghi kỵ. Lúc ấy chỉ còn cách Vi Sơn hồ không xa mấy, địa thế rất hoang tịch bốn bề vắng lặng không một khói nhà ở.

Do đó không đợi chàng mở lời, tức thì có một vị tướng mạo khôi ngô kỳ vĩ đầu báo mắt ưng ghì cương ngựa quay đầu đứng lại bên đường, ôm quyền cất tiếng sang sảng:

- Đệ là Lục Chí ở Tứ Hải tiêu cục Tế Nam, hiệu xưng Thiết Chưởng Ngân Tiêu. Hôm nay đường vượt qua quý địa đây nhưng vì hạn kỳ quá gấp không thể lên bái sơn được, kính xin Trại chủ dung tha, tương lai nhất định nếu có dịp sẽ báo lễ đáp tình.

Có lẽ người ta tưởng chàng là bọn cướp đường cướp tài sản hàng hóa? Thư sinh chưa hề từng trải giang hồ như chàng chỉ biết buồn bã ú ớ chẳng biết trả lời ra sao. Cũng ngay vào lúc đó, bên hữu khu rừng cạnh đường đột nhiên phi ra hơn mười người ngựa bày thành hình chữ nhất ngang đường. Vị Thiết Ngân Tiêu Lục tiêu đầu kia cho rằng người chủ chốt đã đến, lập tức không đợi chàng trả lời vội vàng chuyển ngựa nghênh đón.

Bấy giờ, Yến Lăng Vân nhìn thấy khá nhiều cường nhân xuất hiện cũng lấy làm hoảng. Nhưng rồi chàng lại thấy trong thân chàng chẳng có vật gì đáng là quý, thêm chàng có khinh công cực mau, đâu có ngại gì? Rồi đó chàng nổi hùng tâm, an nhàn thung dung dừng ngựa bên đường bàng quan.

Bọn người ngựa mới đến, trừ khá nhiều tên bao đầu bằng khăn xanh đeo binh khí ra, còn có hai nam một nữ đứng ở hàng đầu khí độ kiêu ngạo có vẻ như người thủ não. Nữ nhân ấy ngồi trên con ngựa đốm hoa, lưng đeo trường kiếm thế thái phong lưu, diện

mục tuyệt đẹp, tuổi không quá hai mươi mốt, hai mươi hai mặc một áo đỏ tuyền, dưới ánh mặt trời xa nhìn như suốt người là lửa.

Hai nam nhân phi ra hai bên tả hữu, thân thể cao lớn như hai chiếc tháp đen, mắt lớn mày rậm tướng mạo hung dữ, có lẽ là hai anh em song sinh tuổi cũng còn trắng niên.

Bấy giờ Thiết Chưởng Ngân Tiêu đã vẫy tay ra hiệu cho đoàn tiêu xa dừng lại, rồi phi thân xuống ngựa ôm quyền thi lễ:

- Tại hạ Lục Chí ở Tế Nam chưa kịp báo sơn quả là thất lễ, thỉnh các vị rộng lượng được chăng?

Đương nhiên bất cứ đoàn bảo tiêu nào cũng chỉ có bảy phần tình người, còn ba phần là phải nhẫn nại, bất luận có lý hay vô lý cũng nên dùng lễ trước. Nhưng thường bọn hắc đạo phần nhiều cũng nắm được tin tức, chỉ cần báo hiệu cho nhau là có thể cho qua đường hay không. Nhất là Tứ Hải tiêu cục ở Tế Nam có Tổng Tiêu đầu là Hạo Thủ Thần Long Vu Lượng giao du rất rộng, uy danh xa gần đều biết, chỉ cần một lá Bạch Long kỳ là vượt hết mọi đường nam bắc, xưa nay cực ít khi bị ai ngăn cản, huống gì như nay đã đến địa giới Sơn Đông?

Do đó vị tiêu đầu Thiết Chưởng Ngân Tiêu Lục Chí dù thấy bọn đạo tặc, chẳng có gì kinh sợ, bình tĩnh nhã nhặn xin nhường đường tin chắc là sẽ được.

Ai ngờ sự việc khác hẳn như thế.

Chẳng những người ta không trả lễ, bên tai lại còn nghe tiếng cười lạnh lùng của nữ đạo tặc áo đỏ:

- Tên họ Lục khỏi cần phải phí lời, ngày mai là ngày vu quy của con gái Thiết lão Bảo chủ ở Vi Sơn hồ, các người có bao nhiêu tơ lụa ngọc ngà để lại đây sử dụng, rồi về báo lại cho Vu lão đầu biết, cứ nói ta Hồng Lăng Nữ thay các người đưa lễ vật chúc mừng, miễn cho cô nương động thủ!

Lời nàng vừa thốt khiến Thiết Chưởng Ngân Tiêu cả kinh thất sắc, bụng nghĩ:

"Ta cứ tưởng đây là thuộc hạ của nhà họ Tiết, đâu ngờ lại gặp nữ sát tinh này! Không cần nói cũng biết hai tên hán tử đen kia là Đông Hải Ma thị như lời đồn rồi!"

Nhưng hán chưa kịp đáp lời liền nghe hắc hán tử đứng đầu quát lên một tiếng lớn như sấm:

- Chủ nhân Đông Hải Song Long chúng ta nói lời như vàng đá, chỉ một không hai, sao chưa chạy mau?

Nghe câu ấy Thiết Chuông Ngân Tiêu Lục Tiêu đầu phừng phừng lửa giận, nhưng tự biết với một mình tuyệt chưa thể đối địch với họ, nhất là vị Hồng Lăng Nữ Cát Phi Huỳnh kia xuất đạo chưa lâu mà đã tiêu diệt không ít anh hùng hai phái hắc bạch, thu phục được Đông Hải Nhị Ma như hổ thêm vây, võ công kỳ dị cao khó lường.

Nhưng thân làm Tiêu đầu chức trách trên vai, hà huống Tứ Hải tiêu cục có tiếng tăm lâu năm, thà chết chứ không để mất hàng hóa vào tay người khác. Hắn tiếp lời quát:

- Lục mỗ có trách nhiệm bảo vệ hàng hóa khó tuân lệnh chư vị. Hôm nay hạnh ngộ cao nhân, nếu quả ba vị có ý chỉ giáo, ta xin xả mệnh bồi tiếp.

Hắn phát lời không cao không thấp, từng chữ gần từng chữ đầy uy mãnh khiến tiểu thư sinh Yến Lăng Vân phải gật đầu khen thầm:

"Hai bên tất sắp xảy ra cuộc ác đấu."

Ý chàng chưa chuyển hết, đột nhiên bên tai nghe tiếng chuông nhỏ reo như tiếng cười, hai mắt chàng hoa lên một cái như có một đạo mây hồng lướt qua. Định thần nhìn lại chẳng những các người bảo tiêu mà tất cả đều ngây người há miệng kinh ngạc nhìn vị cô nương áo đỏ đã đứng trước mặt chàng lúc nào. Hai con mắt đen trắng phân minh như nước hồ thu nhìn chàng thăm dò.

Tiểu thư sinh Yến Lăng Vân hơi hoảng, bị nàng ta nhìn đến độ đỏ bừng hai má, vội vàng giục ngựa định bỏ đi. Nào ngờ chàng vừa chuyển ngựa chưa kịp động thân, nhân ảnh đã bám theo như bóng theo hình chặn ngay đầu ngựa chàng lại, đồng thời chợt thấy hai ánh mắt như dao nhìn chàng hơi cười nói:

- Tiểu tướng công bắt tất sợ hãi, chúng ta đâu phải là bọn cướp dọc đường đâu mà sợ?

Nhưng sự thực ở ngay trước mắt ai dám tin lời nàng? Yến Lăng Vân nổi máu anh hùng kéo ngựa dừng lại quát hỏi:

- Chỉ nói hoang đường, chẳng lẽ chặn đường cướp tiêu chưa phải là hành vi đạo tặc?

Theo lẽ thường vị cô nương áo đỏ ấy phải nổi giận giết hết đoàn bảo tiêu, và chàng thư sinh dám dõng dạc như thế tự nhiên là rước lấy họa vào thân. Nào ngờ chuyện trên đời hầu hết đều ra ngoài dự liệu của người ta, chẳng những nàng không có chút sắc giận mà lại còn bật cười:

- Hừ! Ta tưởng người khoác áo hoàng bào thế kia ắt là người trong võ lâm, thì ra chỉ là một tên si ngốc chẳng biết quy củ giang hồ gì cả phải không?

Đương nhiên đây lần đầu tiên Yến Lăng Vân xa nhà đâu có biết gì quy củ giang hồ là cái gì. Nhân vậy lúc đầu hơi kinh ngạc, sau đó hiểu kỳ buột miệng:

- Cái gì gọi là quy củ?

Vị nữ tử áo đỏ Cát Phi Quỳnh nghe chàng buột hỏi, lập tức không thể không bật cười, mở to mắt nhìn vào mặt Yến Lăng Vân hỏi ngược lại:

- Tướng công chẳng lẽ không cùng bọn bảo tiêu này ư? Khoác áo hoàng bào là cố ý hay vô ý vậy?

Lúc ấy tiểu thư sinh vì câu hỏi mình chưa được trả lời, đối phương lại hỏi ngược lại do đó không vui vẻ chỉ khẽ lắc đầu rồi lại gật đầu không có ý đáp. Nhưng biểu thị ấy vị cô nương kia lại tưởng chàng mãi ý liền cười rất mỹ lệ cất tiếng:

- Bảo cho người biết quy củ là không ai phạm vào địa giới của ai. Thí dụ như hôm nay ta nổi giận vì cha con Hạo Thủ Thần Long trong cả năm dúi mù lớn lối, do đó ta chặn đoàn tiêu lại dẫn chúng đến Vi Sơn hồ phân tài cao thấp, đâu có gì gọi là đạo tặc?

Tiếp đó đảo mắt nói tiếp:

- Học võ cần nhất phải có đảm lượng, như nay Thiết Gia Bảo ở Vi Sơn hồ các vị anh hùng muôn nơi đều kết tập, chính là cơ hội mà người võ lâm thiết tha muốn chứng kiến, người dám tới không?

Cô nương Hồng Lăng Nữ này tuy có tiếng là ác độc nhẫn tâm nhưng ngữ khí nói với chàng hết sức ôn nhu chẳng có chút gì lang độc, khiến huynh đệ Đông Hải Ma thị cũng lấy làm lạ và coi là một chuyện rất kỳ dị. Lời thường có câu "dê non không sợ cọp", đại phàm các người còn trẻ, bất luận nam hay nữ huyết khí đang còn phương cương rất dễ bị khích động. Như Yến Lăng Vân bây giờ là một minh chứng. Chàng vốn đang ngẫm bất mãn với cuộc đánh cướp tiêu cục này, hận rằng võ công chưa cao không thể giúp yếu trừ cường bạo nhưng nghe một cô nương xinh đẹp hỏi câu ấy bất giác chàng đưa tay gãi đầu. Lần ra đi này mục đích lớn nhất của chàng là tầm sư học đạo, nên chàng cho rằng biết đâu đây là cơ duyên, sau nữa không lẽ chàng lại tỏ vẻ khiếp sợ trước mặt nữ nhân? Do đó chàng tiếp lời đáp:

- Dù chư vị có dã tâm đến đâu, trong người tiểu sinh cũng chẳng có gì quý giá, sao lại không dám? Chỉ vì nơi ấy đâu có ai quen biết, không lẽ lại đường đột?

Có lẽ lời đáp của chàng quá đúng với tâm ý Cát Phi Quỳnh, nàng cười khanh khách:

- Trong giang hồ chuyện tìm nhau chỉ vì hâm mộ tiếng tăm là lẽ thường, cần gì phải quen biết? Còn cái gì đường đột với không đường đột, thật là nỗi sợ của kẻ hủ nho!

Nói rồi má hơi đỏ hồng, tiếp lời:

- Ta dẫn người đến thay người giới thiệu, được chăng?

Dứt lời nàng chỉ hơi xoay thân, chẳng hiểu động tác ra sao đã thấy nàng vọt tới hơn bốn năm trượng. Bấy giờ tiêu cục chúng nhân đã lấy lại bình tĩnh, thấy người chủ chốt đã ra đi, đoàn bảo xa lại lục tục lên đường, không lý gì đến hai hắc đại hán ngơ ngẩn đứng trông theo.

- o O o -